

Bohoslužby v Zábřeze 8.května 2016

J 17,20-26

Milé sestry, milí bratři, modlitba má velikou sílu. Sami to jistě známe, když stojíme před důležitými věcmi našeho života, když sami procházíme těžkým obdobím. Velice nás posiluje nejen to, že se smíme modlit, ale že také za nás se někdo modlí. Poznáváme tak, že nejsme sami, ale jde někdo s námi, někdo za námi stojí, někomu na nás záleží. Z textu, který jsme právě četli, vyplývá, že mezi naše modlitebníky patří i sám Ježíš. Modlí se ke svému Otci nejen za ty, které mu dal, za ty, které čeká nějaká zkouška, ale také za ty, kteří přijdou, kteří uvěří zvěsti apoštolů.

Taková modlitba nám může přijít trochu zvláštní. Vždyť vypadá velice obecně. Nejde v ní o konkrétního člověka, konkrétní případy, ale jde o dá se říct anonymní masu těch, kdo v budoucnu budou vzývat jméno Ježíšovo. Jakoby to byla taková obecná fráze. Kolikrát tak přeci také prosíme, přimlouváme se za víru těch, které neznáme, ale víme, že zde jsou a potřebují najít Ježíše. Jenže ona to taková fráze není. Ta slova mají veliký význam. Jsou to předně slova víry. Ježíš odchází, se svými učedníky nebude, jeho dílo ale půjde dál. Bude se šířit, budou přibývat další, kteří uvěří jeho zvěsti. A tak i je má na mysli, je odevzdává svému Otci, protože nejen v tu danou chvíli, ale ani v budoucnu není nic, nač by si sám činil nárok. Ta slova mluví tím pádem nejen o nás, ale také k nám. I po nás bude mít Boží dílo další pokračování. A to je skutečné povzbuzení modlitby, která se nese k Bohu.

Když se Ježíš přimlouvá za budoucí pokolení, znamená to pro učedníky i jistý závazek. Sami mají tomuto dílu pomáhat. Ono to zde nezazní naplno, ale mezi řádky to smíme číst. Nemají být pasivní, ale i učedníci mají vyvinout určitou aktivitu. Tím, že se Ježíš za ně modlí, tím jim dává velice silný základ, ale je na nich, aby stavěli. Budou pokračovat v díle Ježíšově, budou ho připomínat, časem právě na nich bude patrné, kdo to byl ten Ježíš, jak jednal, k čemu ostatní vedl. Ježíš se projevoval mnoha různými způsoby – kázal, uzdravoval, modlil se, tišil přírodní živly, dával chléb hladovému zástupu. Tak to může vypadat, že by to vše mělo přejít na nás, měli bychom jednat stejně. Ovšem přeci jen tu bylo ještě něco dalšího, čím se stával jedinečný, a tím ho také lidé mohou poznávat v nás. On Ježíš byl jiný, než ostatní učitelé. Například sedával na hostinách s hříšníky. Neštítel se pohanů, neviděl důvod, proč se nebavit se samařankou a mnoho podobných záležitostí. Zatímco farizeové reptali, on ztraceným ovcím zvěstoval dobrou zprávu o Božím přijetí, o Boží lásce, odpuštění a novém životě. V tom byl jiný a na to učedníci mohou navázat.

Je pravda, že Ježíšova modlitba dnes padá do poněkud jiné situace. Zázraky si svět sice rád prohlédne, ale být jako Ježíš znamená něco trochu jiného. A v té modlitbě to zazní. Jedná se o důraz na jednotu. Ať jsou jedno jako my. Ať jsou uvedeni v dokonalost jednoty. To nás staví do poněkud zvláštní situace. Být jednotní? Vždyť to připomíná uniformitu, se kterou máme zkušenosti dost negativní. Takto bychom měli svědčit o Ježíši? Když jsme u těch cizích slov, tak je lepší než o uniformitě mluvit o unisubstanci. To slovo asi žádný slovník nenabídne, ale právě ono vystihuje jednotu Boha Otce a Ježíše. Uniformita vychází z formy. Všichni budeme vypadat stejně. Jenže on Otec a Ježíš stejní nebyli. Jeden byl Bůh druhý v tu chvíli pravý člověk. To, co je jim podstatné není nějaká forma, ale základ, podstata, substantia. Takže jednotu nestojí na stejném projevu, ale na stejném základě. Otec a Syn jsou jedno, protože mají stejný základ. Proto také stejně jednají. Ne proto, že by se Ježíš opičil, ale když stojí na stejném základě nemůže zkrátka jinak jednat než jeho Otec. A to se přenáší i do naší jednoty. Nemusíme mít na všechno stejný pohled, nemusíme mít stejné názory, ale musí mít stejný základ. Ať činíme cokoli, ukazuje to ke Kristu. On je vyvýšen v tom, co konáme.

Ježíšova prosba, aby učedníci byli jedno, aby žili v jednotě, silně promlouvá i do dnešní doby. Lidé nejsou jednotní. Proto nic nedokáží vytvořit, ale jen boří. Jako učedníci Ježíšovi máme jedinečnou šanci ukázat, že jednotu vede k růstu a šanci konat dobré dílo. Sami víme, že právě s touto jednotou máme docela problém. A to nemyslím na rozdělení církví. Ono se stačí podívat jen do jedné z nich. Často se síly třísť, protože nevítězí ona jednotu v Kristu. Zvláště patrné to je při různých setkáních vedení sborů, od staršovstev po synod. Jistě to není dobré, když se neshodneme. Stejně jako není dobré, když se shodneme jen na oko, aby se neřeklo. Jednota vychází z něčeho jiného než demokratického prosazení jednoho názoru. Vychází ze zakotvení jedince. Vždyť Ježíš přece prosí, ať jsou jedno, ať jsou v nich, v Otci i Synu. Ježíš byl s Otcem jedno, protože na prvním místě jeho života stála Boží vůle. Protože svého Otce miloval, proto zachovával jeho slovo a proto v jeho jednání všichni viděli samotného Hospodina.

Tento základ se tak může přenést i k nám. Platí to pro bratry a sestry ve staršovstvu, stejně jako pro celý sbor. Ony ty rozbroje totiž přicházejí nikoliv tehdy, když člověk hledá Boží odpověď na své otázky, ale přicházejí tehdy, když na otázky ostatních chce odpovědět sám. Pak dochází k tomu, že nechce moc naslouchat, protože chce prosadit sebe a nic jiného. To je ale potom dost špatné svědectví, to Ježíš nedělal a tak podle toho těžko v nás někdo pozná Ježíše. Když tedy Ježíš prosí za jednotu nás, jeho učedníků, prosí za to, abychom nacházeli v něm základ svého života. Ono to ostatně vyzní i z dalších veršů dnešního textu. Ježíš chce, abychom byli tam, kde on. Je to touha po setrvání ve vzájemném vztahu, po vzájemné blízkosti. Z ní pak může vyrůstat ona jednotu a následně dobré svědectví našemu světu.

Často mluvíme o bolesti rozdělení. Když se to týká jednoho sboru, je to o to bolestnější,

protože se staví pomyslné ploty mezi těmi, kdo spolu tráví čas a mají hledat možnosti spolupráce na jednom díle. Už Ježíš sám říkal, že vnitřně rozdělený dům neobstojí. Proto je nutné, abychom sami hledali jednotu. A nejlépe ji najdeme, když nebudeme hledat a vymýšlet společné postupy a hlasovat o společných stanoviscích. To je spíše ta uniformita. Skutečná jednota nastane, když se opřeme o stejný základ a když tento základ bude v našich životech hrát stejnou důležitost. Například pro jednání vedení sboru, v našem případě jednání staršovstva, je nezbytné, abychom na prvním místě viděli Boží dílo a vycházeli ze svého vztahu k Bohu. Zcela konkrétně to povede k tomu, čím jsem začal – k modlitbě. Jednota roste ze síly modliteb, nikoliv silných slov, ale pokorných slov modlitby, kdy spolu s Ježíšem dokážeme prosit, ne má, ale tvá vůle se staň.

Je pravda, že jednota se nedá vytvořit uměle, nicméně je možné k ní vést. Tak jako to platí o samotném vztahu k Bohu, tak i zde je to otázka učení. Jednotě se musíme učit. A nejlépe už od samotného dětství. A tak najednou vidíme, že jednota nezáleží jen na nás, na tom, abychom společně prosili za řešení různých problémů. Jednota Božího lidu začíná tam, kde začal dnešní text – tedy u modlitby za ty, kdo uvěří. V našem případě je to modlitba za naše děti, za jejich rodiče, otce, ale zejména matky, které nesou tu větší část společného kříže. A tak nemysleme jen na budování struktury a zajištění sborů, ale myslíme i na ty, kdo je tvoří. Na starší ve vedení, kteří potřebují mnoho sil, aby odolali pokušení pýchy a zůstali pokornými služebníky Kristovými. Mysleme na děti, které potřebují v nás nacházet vzory bojovníků víry, myslíme na rodiče, kteří jim prostředkují Boží lásku v každodenních zápasech o to, aby nezpustly, ale stali se obrazy svého Stvořitele.

Milé sestry, milí bratři, modlitba má velikou sílu. Zejména, když není jen formalitou, ale je projevem víry a naděje na budoucnost Božího díla. Platí to tak i o naší modlitbě, ať již společenství či jednotlivců. V ní začíná naše spojení s Bohem, jednota s Kristem, jednota jeho těla. V ní začíná naše společné dílo, hledání cesty, jak nést světu dobrou zprávu o Ježíši, jak být svědky Boží lásky a Božího milosrdenství. Možná sami nemáme někdy dost odvahy, dost síly se modlit. Nezoufejme. I zde je na naší straně mocný přímluvce. On se za nás stále přimlouvá a prosí, aby naše víra rostla, aby sílila naše odvaha. A tak nemusíme dělat nic extra velkého. Stačí jen malý krok. Krok, který se k tomuto modlitebníku přidá a spolu s ním odevzdá sebe sama i další učedníky do Božích rukou.

Pane Ježíši, přimlouváš se za nás u svého Otce. Dáváš tak velikou sílu našim životům. Vždyť jsme ve tvé náručí, kdo nás může vytrhnout? Prosíme tak dej, ať se nebojíme dávat vše v našich životech do této tvé ruky.

Neděle 8.května 2016

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Středa, 21 Zář 2016 08:39 -

Amen.